

Arrest

nr. 315 865 van 4 november 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165 / 2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. VAEREWYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 17 juli 2020 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en te zijn geboren op 7 augustus 1998, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 4 juni 2021 en op 30 september 2021 wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 25 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Pashtun te zijn. U bent geboren in 1377 (1998 of 1999) in het dorp Surma (district Khogyani, provincie Nangarhar) en woonde er tot aan uw vertrek. U bent getrouwd met S. Y., zij verblijft bij uw moeder in Surma. In dat huis wonen nog uw jongste broer F. en de gezinnen van uw broers T. M. en D. M. U bent tot de twaalfde graad naar school geweest. In het dagelijks leven ging u tot 12 uur naar school, daarna hield u zich bezig met verschillende landbouwtaken.

Uw broer T. M. was politieagent, hij werkte in het Deh Bela district van uw provincie. De taliban begon hem te bedreigen, ze wilden dat hij ontslag nam. Ze stuurden uw broer een dreigbrief en plaatsten later ook een bom aan jullie huis om hem te vermoorden. Er was wat materiële schade, maar niemand geraakte gewond. Uw broer T. M. besloot naar Kaboel te gaan om een transfer aan te vragen. Daar kwam hij om bij een grote aanslag die aan ongeveer 200 mensen het leven kostte en niet specifiek tegen hem bedoeld was. Dat gebeurde in januari 2018.

Het lichaam van T. M. werd naar jullie dorp gebracht opdat hij zou kunnen begraven worden. De moellah weigerde de ceremonie echter te voltrekken. De taliban had hem gezegd dat hij voor ambtenaren geen begrafenis mag leiden.

In de moskee van jullie dorp bestond in de winter een rotatiesysteem om het gebouw te verwarmen. Op een avond was u aan de beurt, net voor uw vertrek legde u nog extra hout op het vuur. 's Ochtends bleek dat de boekenkast met alle korans vuur had gevat, de boeken waren verbrand. De moellah beschuldigde u ervan de brand opzettelijk te hebben aangestoken omdat u boos was dat hij de ceremonie voor de begrafenis van uw broer niet voltrokken had. U ging later die dag schuilen in het huis van uw maternale oom. De taliban vroeg naar u op straat en aan uw huis.

Dezelfde dag nog werd uw broer D. door de taliban gevangen genomen en in elkaar geslagen. De taliban bleef hem vragen waar u was. Na bemiddeling door de dorpsouderen werd uw broer Dost vrijgelaten. Ze zeiden wel dat u aan hen moest overhandigd worden.

De dag daarna verlieten u en uw broer D. jullie dorp. Dat was in de tiende maand van 1398 (december 2019 of januari 2020). U en uw broer geraakten elkaar kwijt in Iran. Sinds u vertrokken bent is de taliban nog naar u komen vragen aan uw familie.

In juni 2020 kwam u in België aan. Op 17 juli 2020 diende u er een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele documenten neer. Uw taskara, de taskara's van uw familieleden, foto's, een brief die uw oom liet opmaken in het districtshuis, de overlijdensakte van uw broer, attesten van het werk van uw broer, diploma's van uw broer en een USB-drive.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de problemen die uw broer T. M. kende omwille van zijn job als politieagent niet kunnen overtuigen.

Zo beweert u dat er een bomaanslag heeft plaatsgevonden bij jullie thuis, maar slaagt u er niet in dat aannemelijk te maken. U legt namelijk wisselende verklaringen af over dat incident. Uw broer werkte in een ander district en kwam zo'n 4 à 5 keer per jaar naar huis (CGVS I, p. 17-18, punt 215-218). U verklaart, wat het bomincident betreft, eerst dat uw broer waarschijnlijk door de taliban gespot werd toen hij die avond thuis kwam, die nacht plaatsten ze een bom aan jullie huis. U bevestigt dat de bom geplaatst werd om uw broer te vermoorden (CGVS I, p. 18, punt 223-227). Gevraagd waarom de taliban, die in het dorp aanwezig is (CGVS

I, p. 18, punt 220-222), niet gewoon naar uw huis zou komen om uw broer neer te schieten, stelt u: "Het was de lokale taliban van het dorp. De andere taliban wist er niets van. En zelfs als deze taliban 100% zeker wisten dat mijn broer thuis was, dan zouden ze achter hem aankomen (CGVS I, p. 18, punt 228)." Gevraagd het onderscheid tussen de twee soorten taliban die u noemt uit te leggen, biedt uw antwoordt weinig duidelijkheid: "Er was taliban in elk dorp, ook in het mijne. Als ze een gevecht wilden doen, herenigden ze zich en kwamen ze allemaal samen. Ze zetten de bom, maar ze wisten niet of mijn broer thuis was of niet. Als ze het wisten, dat mijn broer er was, hadden ze de taliban geïnformeerd (CGVS I, p. 18, punt 229)." Het is, in het licht van uw bovenstaande verklaringen, merkwaardig dat u nu plots stelt dat de taliban niet wist of uw broer thuis was of niet. Gevraagd waarom er dan een bom geplaatst werd, als ze niet wisten of uw broer thuis was, stelt u dat ze achter jullie aan zaten en jullie pijn willen doen (CGVS I, p. 19, punt 230). Nogmaals hetzelfde gevraagd beweert u zelfs dat het de taliban niet kan schelen wie er door de bom omkomt, het kan even goed een toevallige passant zijn (CGVS I, p. 19, punt 233). Als u daarna nogmaals gevraagd wordt om welke reden de bom geplaatst werd en wie het doelwit was, antwoordt u telkens naast de kwestie (CGVS I, p. 19, punt 235-237). Ook tijdens uw tweede gehoor bent u niet eenduidig. U stelt eerst dat de bom aan jullie huis voor uw broer geplaatst werd (CGVS II, p. 5, punt 35). Gevraagd hoe de taliban weet wie er precies zal omkomen door de bom, stelt u dat ze jullie "op een of andere manier" wilden raken en dat ze misschien wisten dat uw broer vaak op donderdagavond naar huis kwam. Dus hebben ze een aanslag voorbereid in de veronderstelling dat uw broer naar huis zou komen (CGVS II, p. 5, punt 40). Er dient te worden geconcludeerd dat u er niet in slaagt duidelijke en eenduidige verklaringen af te leggen over dit incident. U verklaart afwisselend dat specifiek uw broer dan wel "eender wie" het doelwit van de aanslag was en legt ook tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet weten van de taliban dat uw broer wel degelijk thuis is.

Voorts kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij de handelswijze van de taliban zoals die kan worden opgemerkt uit uw verklaringen. Zo sturen zij een dreigbrief waarin staat dat als uw broer niet stopt met zijn job en zichzelf aangeeft aan de taliban, hij en heel zijn familie de doodstraf zullen krijgen. Een zeer ernstige en concrete bedreiging aan het adres van uw broer en jullie familie dus. Dat zij vervolgens een bom plaatsen die enkel wat materiële schade berokkende is maar weinig aannemelijk. De taliban heeft decennia aan ervaring opgedaan in hun meedogenloze strijd tegen hun vijanden waarbij zij veelvuldig complexe aanslagen pleegden tegen hoge profielen van de regering en de Afghaanse strijdkrachten. Dat zij uw broer en heel jullie familie, die in het talibanrijke Khogyani woonden, de doodstraf wilden geven maar om dit doel te bereiken een verkeerd geplaatste en getimede bom zouden gebruiken, die slechts wat materiële schade berokkende, is weinig aannemelijk. Dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij sindsdien nog iets hebben geprobeerd om jullie te raken, tot uw broer om het leven kwamen bij een ongerelateerde aanslag, doet alleen maar verder vragen oproepen. De dreigbrief is immers gedateerd op 18 juni 2017. Uw broer is omgekomen op 27 januari 2018 (document Forensic Service).

Bovendien is het ook het opmerken waard dat er in uw dorp zo'n 20 à 25 mensen voor de politie werkten (CGVS II, p. 4, punt 29). Een behoorlijk groot aantal in een dorp van 300 à 350 inwoners (CGVS II, p. 3, punt 13). Gevraagd of zij allemaal hetzelfde soort problemen als uw broer kenden, specifiek ging het om de bomaanslag bij jullie thuis, verklaart u eerst dat zij allemaal dat soort problemen kenden (CGVS II, p. 5, punt 41). Gevraagd uit te leggen komt u echter niet verder dan te stellen dat er geld en materiaal gevraagd werd aan hun families. Als de agenten in kwestie zelf in kwestie gepakt zouden worden zouden ze vermoord worden (CGVS II, p. 5, punt 42). Uiteindelijk stelt u dat er nooit politieagenten uit het dorp vermoord zijn (CGVS II, p. 6, punt 44). U slaagt er aldus bezwaarlijk in geloofwaardig te maken dat elke politieagent uit uw dorp op dezelfde ernstige manier als uw broer bedreigd werd, hetgeen vragen doet rijzen. Dat uit zo veel agenten enkel uw broer op een dergelijke manier geïsoleerd zou worden komt niet overtuigend over.

Ten slotte is het merkwaardig dat uw broer T. M. een transfer aanvraag naar jullie district. Naar verluidt om dichterbij huis te zijn en zijn familie vaker te kunnen zien. Erop gewezen dat de lokale taliban uw broer omwille van zijn job viseert en er zelfs een bom bij jullie thuis werd geplaatst om hem te vermoorden, wordt u gevraagd waarom uw broer niet naar het dorp zou willen terugkeren. U stelt dat hij ver weg was en het voor hem moeilijk was om naar huis te komen. U voegt toe dat hij niet in het dorp maar in het district wilde komen werken, om zijn familie vaak te kunnen zien (CGVS I, p. 19-20, punt 242-247). Gezien de problemen die uw broer kende met de (lokale) taliban is het zeer opvallend dat hij niet dichterbij huis zou willen komen werken om zijn familie vaker te zien. Die vaststelling roept vragen op.

Ten tweede, wat betreft de brand die plaatsvond in de moskee, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen daarover ook niet aannemelijk zijn.

Zo is het opmerkelijk dat u op de ochtend van de brand zelf naar de moskee geweest bent en er meteen door de moallah aangeduid werd als de dader, maar u er zomaar en zonder meer kon vertrekken. U verklaarde eerder dat de brand een grote gebeurtenis was in het dorp en iedereen naar u op zoek was na de beschuldigingen van de moallah (CGVS II, p. 9, punt 78-79). Het verbranden van de koran is een schandelijke daad, de taliban zou u daar ter plaatse voor vermoorden (CGVS I, p. 21, punt 264), zelfs de

gewone inwoners van het dorp zouden u gestenigd hebben mocht u in hun handen gevallen zijn, zo beweert u (CGVS II, p. 8-9, punt 73-74). Wanneer u later vertelt dat u zelf naar de moskee geweest bent op de ochtend van de brand en de moellah u er in het bijzijn van 10 à 15 mensen (CGVS II, p. 10, punt 98) heeft aangeduid als de brandstichter, wordt u gevraagd waarom u dan niet daar ter plaatse opgepakt werd. U stelt dat er op dat moment enkel mensen van het dorp waren en zij niet konden concluderen of u effectief de dader was (CGVS II, p. 10, punt 96-97). Nochtans had u gesproken over een rotatiesysteem voor het verwarmen van de moskee in de winter en was het die nacht uw beurt geweest (CGVS I, p. 16, punt 203), wat vermoedelijk door de dorpsgenoten geweten was. U had eerder gesteld dat er taliban in uw dorp is (CGVS I, p. 18, punt 220-221) en zelfs dat de meeste mensen op de een of andere manier betrokken waren bij de taliban (CGVS II, p. 4, punt 34). Dat u in de hierboven geschetste context, in de aanwezigheid van andere dorpsgenoten die iemand die de koran verbrandt zouden stenigen en die bijna allemaal betrokken zijn bij de taliban, rechtstreeks door de moellah aangeduid wordt als schuldige van de brand en niet tegen gehouden wordt, is heel opmerkelijk.

Voorts legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over waar u na de beschuldiging van de moellah naartoe ging. U verklaart eerst dat u naar het huis van uw oom ging van zodra u wist dat men u beschuldigde (CGVS II, p. 8, punt 67). Later verklaart u echter dat u na de gebeurtenissen aan de moskee eerst naar huis bent geweest. Toen u daar vertelde aan uw moeder wat er gebeurd was, droeg ze u op naar uw oom te gaan (CGVS II, p. 12, punt 108). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.

Ook over hoe de brand geblust werd legt u inconsistente verklaringen af. Eerst verklaart u dat de brand geblust werd door de mensen die daar als eerste toekwamen die ochtend, later beweert u dat de brand vanzelf uitdoofde (CGVS II, p. 12, punt 111 en 115). Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Het is ook merkwaardig dat men u niet in het huis van oom is komen zoeken. U vluchtte eerst naar uw eigen huis (cf. supra), dat in dezelfde straat als de moskee ligt (CGVS I, p. 14, punt 180), maar ging uiteindelijk schuilen in het huis van uw oom. Ook zijn huis lijkt in de buurt van de moskee te zijn (CGVS I, p. 22, punt 273-274). U stelt dat de taliban u die dag aan het zoeken was om u te vermoorden. Gevraagd waarom ze u niet in het huis van uw oom zijn komen zoeken, stelt u aanvankelijk tot twee keer toe dat ze niet wisten dat u daar was (CGVS I, p. 22, punt 276-282). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud krijgt u dezelfde vraag. Dat de taliban u bij uw oom thuis, in de buurt, zou komen zoeken lijkt logisch. U verklaart dat ze u overal gezocht hebben, maar god u beschermd heeft, daarom kwam de taliban u niet bij uw oom zoeken (CGVS II, p. 8-9, punt 70 en 80). Een uitleg die vanzelfsprekend niet kan overtuigen.

Het is ook vreemd dat u niet weet of de schade aan de moskee ooit hersteld werd (CGVS I, p. 23, punt 288 en CGVS II, p. 10, punt 93). U hebt sinds uw vertrek nochtans contact gehad met vrienden en familie. Met vrienden sprak u over algemene dingen, over het dorp (CGVS I, p. 6-7, punt 64-72). Het is toch eerder vreemd dat een eventuele herstelling van de schade aan de moskee, de directe aanleiding van uw vertrek, niet ter sprake is gekomen.

Uw verklaringen vallen ook niet te rijmen met het document dat uw oom N. A. liet opmaken in het districtshuis. In het document staat dat uw broer T. M. problemen had met de taliban omwille van zijn werk als politieagent. Hij kwam te overlijden bij een aanslag in Kaboel. Na die problemen is de taliban toch uw broer D. M. komen meenemen, ze sloegen hem en stelden hem vragen over u. Ook u vertelt dat uw broer D. M. werd meegenomen, geslagen en ondervraagd over u door de taliban. Dit allemaal echter als gevolg van de brand in de moskee, niet van de problemen van uw andere broer T. M. (CGVS I, p. 17, punt 205). Over de brand in de moskee staat er niets in onderhavig document, hetgeen zeer opmerkelijk is. Bovendien staat er in het document dat u met behulp van de dorpsouderen werd vrijgelaten door de taliban. Wat weinig steek houdt gezien u nooit opgepakt bent geweest, het was uw broer D. M. die na bemiddeling door de dorpsouderen werd vrijgelaten (CGVS I, p. 17, punt 205). De inhoud van dit document, dat u zelf neerlegt ter staving van uw verzoek, ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat het vreemd is dat u op de DVZ verklaarde dat u zich in de moskee bevond toen er daar een brand ontstond (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat de brand 's nachts ontstond, nadat u hout op het vuur had gelegd. 's Ochtends pas werd u op de hoogte gebracht van de brand (CGVS I, p. 16-17, punt 203-204).

Ten derde dient nog te worden opgemerkt dat uw familie sinds uw vertrek geen problemen meer kende (CGVS I, p. 7, punt 75 en CGVS II, p. 7, punt 55). Dat u op een bepaald moment verklaarde niet op de hoogte te zijn van wat er daar nog gebeurd is (CGVS II, p. 6, punt 49) doet ook de wenkbrouwen fronsen. U maakt in elk geval niet aannemelijk dat uw familie sinds uw vertrek nog problemen gekend heeft. Die vaststelling verzwakt verder uw claim als zou de taliban heel uw familie viseren, oorspronkelijk nog omwille van het werk van uw in 2018 overleden broer.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. U legt verschillende documenten en foto's neer die betrekking hebben op uw broer T. M., zijn werk als politieagent en zijn overlijden. Het werk en overlijden van uw broer staan niet onmiddellijk ter discussie. U kan echter niet aantonen dat u reeds onder de negatieve aandacht van de taliban stond omwille van het werk van uw broer, voor noch na de aanslag in Kaboel waarbij hij om het leven zou zijn gekomen. U brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat u bij terugkeer naar Afghanistan, jaren nadat uw broer omkwam in die aanslag, plots wel zou worden gevisieerd door de taliban.

U legt ook foto's neer van uw andere familieleden. Die foto's staan op zich los van uw asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de inhoud van de USB-drive, waar beelden ontstaan van uw familie en uw school. Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient opgemerkt te worden dat de brief getekend is door Mawlawi Haibatullah Akhundzada, de hoogste leider van heel de taliban. Dat hij een brief zou tekenen die bedoeld is voor een lokale politieagent is weinig geloofwaardig. De brief die uw oom liet opmaken in het districtshuis werden hierboven besproken.

Algemeen dient nog te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende

ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts precieseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt en is evenmin ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de

Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

De verzoeker geeft aan dat de bestreden beslissing formeel ongeldig is en zet voorts uiteen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om hem internationale bescherming toe te kennen. Hij licht dit als volgt toe:

“2°

In eerste instantie kan enkel worden vastgesteld dat de beslissing sowieso formeel nietig en ongeldig is of werd genomen.

De aan verzoeker overgemaakte beslissing bevat geen datum, geen handtekening, geen vermelding van wie de beslissing heeft genomen.

Het mag voldoende duidelijk zijn dat alle regels inzake behoorlijk bestuur, met inbegrip van het recht van verdediging met de voeten werd getreden.

Het is voor verzoeker zelfs niet mogelijk om na te gaan of de bewust beslissing wel werd genomen door een bevoegd ambtenaar die als gemachtigd ambtenaar voor de Commissaris-Generaal kon optreden.

Uit de overgemaakte beslissing is er geen enkele verwijzing te vinden naar om het even welke ambtenaar (zelfs initialen worden niet vermeld).

Ook de kennisgeving maakt enige controle mogelijk nopens wie die kennis deed, of die persoon daartoe de vereiste machtiging bekam. De kennisgeving bevat wel een onduidelijke naam en handtekening en initialen, doch daaruit kan niets worden afgeleid.

Bovendien kan uit de kennisgeving niet worden afgeleid (noch rechtgezet) door wie de effectieve beslissing werd genomen.

De beslissing dient bijgevolg alleen al op deze gronden nietig te worden verklaard.

3°

De vluchtelingenstatus

1)

De motivering om het vluchtelingenstatus aan verzoeker te weigeren zijn terug te brengen tot 3 (door verzoeker betwiste) zogeheten argumenten waardoor aan de geloofwaardigheid van verzoeker wordt getwijfeld.

Het gaat m.n. om:

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de problemen die uw broer T. M. kende omwille van zijn job als politieagent niet kunnen overtuigen.

Ten tweede, wat betreft de brand die plaatsvond in de moskee, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen daarover ook niet aannemelijk zijn.

Ten derde dient nog te worden opgemerkt dat uw familie sinds uw vertrek geen problemen meer kende.

2)

De problemen van de bij een aanslag om het leven gekomen broer T. M.

De wijze waarop in de bestreden beslissing als het ware de situatie en de verklaringen van verzoeker worden geridiculiseerd stuiten tegen de borst.

De argumentatie: [...]

Het lijkt er blijkbaar bijna op dat er wordt voorgehouden dat verzoeker in het hoofd van de Taliban kon kijken en kon weten wat zij effectief van plan waren.

Er wordt daarbij volledig voorbijgegaan aan de door verzoeker weergegeven en ervaren angstpsychose en aan de feiten zoals die door, bij en ten opzicht van verzoeker werden ondervonden.

Onder de bestaande constante dreiging als gevolg van de door zijn broer uitgeoefende politiefunctie werd er een bomaanslag gepleegd.

Dit is een vaststaand feit.

Alle andere door het CGVS geponeerde vragen, stellingen en vooronderstellingen die zij ook aan verzoeker vroeg kunnen daaraan geen afbreuk doen.

Uit de in de beslissing aangehaalde bewoordingen en argumentatie blijkt vol- en afdoende dat men van verzoeker verwachtte dat hij zou weten wat de Taliban van plan waren.

Uiteraard kan verzoeker daarbij enkel en alleen vooronderstellingen formuleren: hij weet immers noch de beweegredenen van de Taliban op dat moment, noch welke inlichtingen de Taliban had of kreeg,..

Verzoeker veronderstelt dat de Taliban dachten of wisten dat zijn broer aanwezig was (doch uiteraard kan hij daar zekere verklaringen over geven!).

Verzoeker veronderstelt dat zijn broer gevisieerd werd door de bomaanslag. Uiteraard weet hij niet of het de bedoeling was van de Taliban om op dat moment slachtoffers te maken of het eerder om een intimidatiepoging ging.

Nogmaals er wordt voorgehouden dat verzoeker 'niet eenduidig' is in zijn verklaringen. Dit is eerder logisch vermits hij uiteraard NIET wist wat de Taliban wisten of wat hun juiste plannen waren.

Verzoeker heeft enkel zijn idee, gedachten of veronderstellingen gegeven als antwoord op de suggestieve vragen: nogmaals vast stond de bomaanslag bij de woning van verzoeker; hij vermoedde (gelet op de voorgaande dreigementen) dat zijn broer waarvan men dacht dat die aanwezig was het doelwit was, maar voor hetzelfde was het een 'random'-aanslag. Verzoeker kon dat niet weten.

Als vervolgens over de bom-expertise van de Taliban wordt uitgeweid, mag duidelijk zijn dat dit totaal irrelevant was voor de beoordeling van de feitelijke toestand zoals die plaatsvond. Verzoeker heeft geen kennis van die bom-expertise. Doch louter volledigheidshalve het volgende: misschien was het wel de bedoeling enkel te intimideren met de bomaanslag; misschien ging het om een plaatselijk Taliban-initiatief van misschien een niet zo onderlegd Taliban-bommenmaker; ..

Blijkbaar wordt voorgehouden dat er doden moesten gevallen zijn om de door verzoeker aangehaalde problematiek als ernstig te beschouwen.

De beweegreden van de broer van verzoeker om gebeurlijk iets dichter te kunnen komen werken is evenmin als argument te gebruiken om te twifelen aan de ernst van de dreiging. Overigens de broer van verzoeker kwam wel degelijk om bij een aanslag (dat in de bestreden beslissing wordt vermeld als 'ongerelateerde aanslag'.

Alle geuite dreigementen, de bomaanslag, de door van zijn broer, .. moeten wel degelijk mee in ogenschouw worden genomen bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker (en al zeker in combinatie met de brand in de moskee - zie infra).

3)

De brand in de moskee

De argumentatie: [...]

Het blijkt eens te meer dat in de bestreden beslissing er alles aan wordt gedaan om de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken, terwijl er volledig voorbij wordt gegaan aan de traumatische ervaring die verzoeker is overkomen.

Het is duidelijk dat door het uiteenrafelen van de gebeurtenissen er een totaal verkeerd beeld wordt geschapen, waarbij beweerde tegenstrijdigheden geen tegenstrijdigheden zijn en waarbij beweerde zaken als feiten worden voorgesteld eerder toevalligheden zijn waar verzoeker niets mee te maken heeft.

Nogmaals even de chronologie: met een rotatiebeurt wordt er gezorgd voor het verwarmen van de moskee; verzoeker had daartoe het nodige gedaan (blijkbaar door een toevalligheid was er brand ontstaan); verzoeker ging zoals gewoonlijk ter plaatse er waren al een aantal mensen aanwezig (de brand was grotendeels zelf uitgedoofd en men was enkel nog aan het nablussen); de moellah wees verzoeker als verantwoordelijke aan vermits hij die nacht voor het verwarmen instond; er ontstond tumult waarbij met beschuldigende vinger naar verzoeker werd gewezen (ernstig feitelijkheden zijnde het verbranden van de koran); verzoeker is onmiddellijk naar huis gegaan waar zijn moeder hem zij naar zijn oom te gaan; er werd door de anderen in het dorp kriskras naar hem gezocht; door een gelukkig toeval werd het huis van zijn oom niet gecontroleerd; verzoeker is kunnen vluchten.

Wat de moskee zélf betreft kan trouwens aanvullend worden opgemerkt dat verzoeker mocht vernemen dat de Taliban grond van zijn familie trachtte te verwerven met het oog op de verdere uitbouw van de moskee. In dat kader werd een tegenstribbelende neef van verzoeker ontvoerd en vermoord. Nog een duidelijke illustratie dat de ernstig dreigende problematiek nog steeds voor handen is.

Verzoeker begrijpt ook niet dat er in dit kader wordt verwezen naar het voorgelegd document opgesteld door het districtshuis op vraag van de oom van verzoeker. Dit document werd ter illustratie voorgelegd om de dreigende situatie te beschrijven en heeft enkel betrekking op het door de Taliban oppakken van een andere broer van verzoeker (D. M.).

De bewering in de bestreden beslissing dat het document melding zou maken van de vrijlating van verzoeker, is in strijd met de werkelijke tekst in het document dat enkel en alleen betrekking heeft en spreekt over de broer Dost van verzoeker die door bemiddeling van de dorpsoudsten werd vrij gelaten.

Er is bijgevolg geen enkele reden of motief om te twifelen aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

4)

Blijvende problemen in de familie

De argumentatie: [...]

Verzoeker kan enkel verwijzen naar de dreigingen en bedreigingen die hem al dan niet rechtstreeks maar zeker ter ore komen.

Verzoeker kan verwijzen naar het reeds aangehaalde probleem inzake de grond waarop de Taliban aanspraak liet gelden voor de moskee en het daarmee gepaard gaand ontvoeren (en vermoorden) van de neef van verzoeker.

Overigens stuit het eens te meer tegen de borst dat enerzijds wordt voorgehouden dat geen bewijzen, stukken of documenten worden voorgelegd, om anderzijds even verder in de beslissing de echtheid en geloofwaardigheid van om het even welk document dat zou worden voorgelegd in twijfel wordt getrokken.

5)

Gegronde vrees

Alle door verzoeker aangehaalde problemen zijn wel degelijk van die aard dat zij op een vol- en afdoende wijze dat verzoeker aan alle criteria voldoet om als vluchteling te worden erkend.

Verzoeker heeft uit vrees voor zijn leven zijn thuisland ontvlucht. De bedreiging te worden onderworpen aan een onmenselijke, vernederende behandeling en bestraffing en foltering is en blijft in hoofde van verzoeker nog steeds aanwezig en inherent feit.

Al te lichtvaardig wordt in de bestreden beslissing spoorlags aangenomen dat het land van herkomst voor verzoeker als een veilig land moet worden beschouwd.

Er wordt in de bestreden beslissing volledig voorbij gegaan aan de ernstige bedreigingen, dreigementen en aanduidingen van mogelijke vervolgingen met voor verzoeker levensbedreigende situaties.

Uit het uit dossier blijken de feitelijke omstandigheden blijkt vol- en afdoende de vrees van verzoeker voor zijn leven.

Eén en ander leidt er eveneens reeds toe dat verzoeker ook mentale problemen ondervindt in acht genomen zijn benarde en onzekere situatie en de dagelijkse angst om te worden terug gestuurd.

4° De subsidiaire beschermingsstatus

Al te simplistisch wordt het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd.

In de beslissing wordt in een ellenlange uiteenzetting voorgehouden hoe veilig het herkomstland van verzoeker wel zou zijn.

*De analyse met betrekking tot de nood aan subsidiaire bescherming in de EUAA Country Guidance van april 2022, zeer relevant gezien het standpunt van UNHCR, is gebaseerd op hoofdstuk 3 van de EUAA Country Focus van januari 2022. Dit hoofdstuk bevat voornamelijk informatie van september en oktober 2021, uitzonderlijk wordt er verwezen naar informatie van (begin) november 2021.⁵⁷ De conclusie van het Europees Asielagentschap dat op het moment van schrijven van de EUAA Country Guidance het niveau van willekeurig geweld significant lager is bevonden dan voor de machtsovername van de Taliban, is dan ook op oudere landeninformatie gebaseerd dan men op een eerste oogopslag zou denken (gebrekkige transparantie). Gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan is het gebruik van actuele informatie des te belangrijker. Om deze reden kan er niet te veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is geworden. Belangrijker is het om de nuancering in aanmerking te nemen die het Europees Asielagentschap zelf aanbrengt, *Nevertheless, the future risk of indiscriminate violence in any part of the country, should always be based on the most recent information concerning the dynamics in the particular area as well as the country as a whole. Limitations with regard to reliable reporting from the country should also be taken into account.* (EUAA Country guidance, p. 130).*

Het advies van UNHCR in de Guidance note van februari 2022 heeft een significante bewijswaarde. Het advies van UNHCR om alle beslissingen in Afgaanse dossiers op te schorten zou zwaarder moeten wegen dan de richtlijnen van het Europees Asielagentschap die werden gepubliceerd in de Country Guidance van april 2022 nu deze richtlijnen op beperkte en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Daarnaast is er sprake van een zekere vooringenomenheid bij de EU lidstaten bij het ontwikkelen van de richtlijnen. Er moet dus zorgvuldig rekening worden gehouden met het feit dat de EUAA Country Guidance maar met weinig zekerheid conclusies trekt over het toekomstige risico op een gegronde vrees en/of reëel risico op ernstige schade en in essentie hetzelfde aangeeft als UNHCR."

De verzoeker citeert vervolgens uit de Nansen note 2-2022: "*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers*". Hij stelt dat hij zelf niet over de nodige internationale bronnen of mogelijkheden beschikt om dergelijke (overigens louter theoretische) gevolgtrekkingen over de plaatselijke situatie te kennen, doch hij heeft wel vernomen van de praktische en levensechte problemen en gevaarlijke situatie en toestand die zich werkelijk voordoen, (zie o.a. bij wijze van voorbeeld de ontvoering/het vermoorden van zijn neef n.a.v. een grondproblematiek voor de uitbouw van de moskee).

De verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, om hem te erkennen als vluchteling, dan wel hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.2. Stukken

De verzoeker heeft bij het verzoekschrift geen stavingstukken gevoegd.

Op 5 maart 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 4 november 2022;

- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

In het laatstgenoemde rapport wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit het “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

Op 5 maart 2024 maakt de verzoeker een aanvullende nota met de volgende “inventaris der overtuigingsstukken” over:

- “1. Bericht aan dorpsoudsten i.v.m. uitleveren en doden (met vertaling)
2. Verklaring dorpsoudsten (met vertaling)
3. Verklaringen van dorpsgenoten
4. Attest Psycholoog”

In het bericht waarbij deze stukken worden overgemaakt geeft de advocaat van de verzoeker enkel aan dat de verzoeker nog een aantal aanvullende stukken bezorgde, die hij aan het dossier wenst toegevoegd te zien. Een verdere uitleg over de bijgevoegde stukken wordt niet gegeven. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoeker dat het een aanvullende nota betreft die wordt bijgebracht om het asielrelaas verder te ondersteunen (stukken 1, 2 en 3) en om zijn kwetsbaar profiel aan te tonen (stuk 4).

Op 8 maart 2024 maakt de verzoeker een tweede aanvullende nota over, met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Bij deze tweede aanvullende nota worden de volgende stukken gevoegd:

- inschrijvingsfiches opleiding ‘Nederlands tweede taal’ schooljaar 2020-2021 en schooljaar 2021-2022;
- deelcertificaten d.d. 22 januari 2021 en 16 juni 2022 van twee modules van de opleiding Nederlands;
- rapport 2022-2023: de verzoeker haalt gemiddeld 78,5 %;
- verklaring lesgever Nederlands d.d. 18 januari 2023 waarin wordt gesteld dat de verzoeker met onderscheiding zijn diploma A2 Nederlands heeft behaald en dat hij een voorbeeldige, stipte student is en een gemotiveerd en betrouwbaar man;
- brief met attest van inburgering d.d. 9 maart 2023;
- verklaring waarin W.B., trajectbegeleider bij het agentschap Integratie en Inburgering, stelt dat de verzoeker bezig is met de procedure om zijn diploma middelbaar onderwijs uit Afghanistan te laten erkennen in Vlaanderen;
- individuele rekeningen AGO Interim voor de jaren 2021 tot en met 2024;
- attesten van tewerkstelling als uitzendkracht bij A. I. voor de periodes 8 maart 2021 tot en met 2 februari 2024;
- kaartjes “we appreciate your work al lof”, “Wear your safety harness correctly” en “you’re the man” van K. N.;
- brief van waardering van de HR verantwoordelijke van magazijn 22/21 van K. N., waarin wordt aangegeven dat de verzoeker een uitstekende operator is op wie men steeds kan rekenen.

In de aanvullende nota van 8 maart 2024 wordt hierover het volgende naar voor gebracht:

“Deze stukken en de voorgelegde verklaringen tonen aan dat verzoeker zich aangepast heeft met een Westerse levensstijl sinds zijn aankomst in juni 2020 in België.

Verzoeker volgde de nodige opleidingen en bekam een inburgeringsattest. Waarbij de opleidingsverstrekkers zijn positieve ingesteldheid benadrukken.

De bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen bewijzen een goede en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving: verzoeker werkt op basis van interimcontracten sinds 2021 tot heden en dit tot algehele tevredenheid.

Verzoeker heeft zich bewust Westerse waarden en normen eigen gemaakt heeft.

Hij heeft in België niet enkel lessen gevolgd en zich één van de landstalen eigen maakt, en zich aldus aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, maar bovendien dient op basis van het geheel

van de documenten en de verklaringen in hoofde van verzoeker aangenomen worden dat hij zich op ingrijpende wijze geconformeerd heeft aan een Westerse liberale levensstijl.

In geval van terugkeer zal hij als verwesterd beschouwd worden. De aanpassing aan de Westerse waarden en cultuur maken het voor hem bijzonder moeilijk zo niet onmogelijk om zich opnieuw aan te passen aan de normen en waarden die actueel de Afghaanse samenleving na de machtsovername door de taliban kenmerken.

Er kan in casu gelet op het geheel van voorgaande elementen, eveneens aangenomen worden dat verzoeker zich intussen fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft eigen gemaakt die raken aan zijn identiteit en morele integriteit.

Het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, maakt het duidelijk dat de kans reëel is (en zeker gekoppeld aan de reeds ten opzichte van hem geuite bedreigingen in verband met de vermeend door hem aangestoken brand in de moskee) dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst onmiddellijk zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker dient rekening te worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten zijn uitgevaardigd.

Er dient rekening te worden gehouden met het feit dat personen, die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging zeker als de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Alles wijst er op dat verzoeker met zijn profiel onder de aandacht van de taliban komt omwille van een (toegedichte en in casu duidelijk) verwestering waardoor hij zou worden blootgesteld worden aan een wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing (waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen en moord). Daarenboven vermits verzoeker daadwerkelijk westerse normen en waarden heeft eigen gemaakt kan van hem niet redelijkerwijs verwacht worden dat hij die op duurzame wijze zou verbergen.

In hoofde van verzoeker dient een gegronde vrees voor vervolging te worden aangenomen omwille dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn, immers de taliban is juist diegene die vervolgd (en heeft het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft).

Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming”.

Replicerend op de door de verweerder overgemaakte aanvullende nota verwijst de raadvrouw van de verzoeker ter terechtzitting naar het arrest nr. 297 075 van de Raad waarbij een beslissing van het CGVS werd vernietigd omdat de informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan niet recent genoeg was en omdat de veiligheidssituatie enkel in het algemeen werd onderzocht zonder differentiatie tussen de verschillende provincies. Zij stelt dat de in de aanvullende nota vermelde rapporten van december 2023 en juni 2023 nog steeds niet tegemoetkomen aan de inhoud van dit arrest. Zij stelt dat uit deze rapporten wel blijkt dat het willekeurig geweld is toegenomen, doch dat er geen specifieke informatie is over de verschillen tussen de provincies. Zij geeft tevens aan dat uit de COI Focus Afghanistan over de Migratiebewegingen sinds de machtsovername niet kan afgeleid worden dat vanuit het Westen veilig kan teruggekeerd worden naar Afghanistan, waar zij ook wijst op de verwestering. Zij stelt dat de weinige gedwongen terugkeerders vanuit het Westen (Frankrijk, België en USA) personen betroffen die veroordeeld waren wegens terrorisme, zodat het niet gaat om verwesterde profielen. Zij wijst er verder op dat uit de cijfers blijkt dat er wel sprake is van vrijwillige terugkeer, dat dit volgens het UNHCR gaat om ongeveer 6000 uit Iran, 300 uit Pakistan en 23 uit niet-buurlanden, waarbij dus niet kan afgeleid worden dat dit om westerse landen zou gaan en dat er bijgevolg geen weet is van vrijwillige terugkeer uit het Westen. Zij stelt voorts dat in het rapport van EUAA van december 2023 nog steeds wordt verwezen naar Dr. Schultz, terwijl deze info reeds dateert van 2022.

3.3. Voorafgaand

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "midde" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en beginselen geschonden acht.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. De verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan actuele en objectieve informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij naar de "*Guidance note*" van UNHCR van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake Afghaanse asioldossiers op te schorten en naar de Nansen Note 2-2022: "*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*".

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 5 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in: "*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*"

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door de verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit

diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt. Verzoekers beschermingsverzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker zelf.

In tegenstelling tot wat de verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn advocaat ter terechtzitting tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door de verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal volledig is voorbij gegaan aan de door hem weergegeven en ervaren angstpsychose. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat de verzoeker (of zijn advocaat die hem toen bijstond) op het CGVS melding heeft gemaakt van enige psychologische problemen. In tegendeel verklaarde de verzoeker telkens uitdrukkelijk dat hij het goed stelde, dat de interviews goed verliepen en bracht hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud een heel aantal gedetailleerde correcties naar voor omtrent het eerste persoonlijk onderhoud. Uit de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' blijkt voorts dat de verzoeker geen melding maakte van elementen of omstandigheden die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure voor internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken.

De verzoeker geeft in zijn verzoekschrift tevens aan dat hij thans mentale problemen ondervindt, gelet op zijn benarde en onzekere situatie en de dagelijkse angst om te worden teruggestuurd. Bij de aanvullende nota van 5 maart 2024 legt de verzoeker een verslag van een klinisch psycholoog voor (aanvullende nota 5 maart 2024, stuk 4). Het betreft een verslag van 28 september 2023 waarin de psycholoog stelt dat de verzoeker sinds 18 maart 2023 psychologische begeleiding krijgt omwille van ernstige stressklachten veroorzaakt door verschillende trauma's uit het verleden (dood van broer, verdwijning van broer) en de langdurige procedure tot internationale bescherming. De psycholoog geeft mee dat de verzoeker slaapproblemen, piekergedachten, geheugenklachten, depressieve klachten (interesseverlies, neerslachtigheid), verhoogde arousal en agitatie en symptomen van posttraumatische stress (herbeleving, vermijding, nachtmerries) vertoont. Uit het bij de aanvullende nota voorgelegde attest blijkt niet dat de mentale gezondheidsproblemen van de verzoeker dermate zijn dat hij niet in staat zou zijn geweest tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en aannemelijke verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Bovendien laat verzoeker na te duiden welke bijkomende steunmaatregelen dan wel hadden moeten worden genomen in het licht van zijn mentale gezondheidsproblemen en evenmin waar en/of op welke wijze deze gezondheidsproblemen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS in juni en september 2021 een impact zouden hebben gehad en/of niet of onvoldoende door de verleende steunmaatregelen zouden zijn opgevangen.

Gelet op het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoeker in het kader van deze procedure gerespecteerd werden, evenals dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. In het verzoekschrift wordt vooreerst de *“formele ongeldigheid van de bestreden beslissing”* aangevoerd omdat uit de aan de verzoeker ter kennis gebrachte beslissing op geen enkele wijze kan worden afgeleid of deze beslissing werd genomen door een bevoegd persoon. De verzoeker wijst erop dat de kennisgeving geen datum, geen handtekening, geen initialen en geen vermelding bevat van de persoon die de beslissing heeft genomen.

De Raad duidt er evenwel op dat de “*Kennisgeving van beslissing*”, toegevoegd aan het verzoekschrift (bijlage 1) en het administratief dossier (stuk 2), het volgende vermeldt:

*“Voor de commissaris-generaal,
De gemachtigde ambtenaar,
[manuele handtekening]
PNI”.*

Hieruit blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing, voor de commissaris-generaal, werd gedaan en gehandtekend door de ambtenaar “PNI”. Bijgevolg is het wel degelijk mogelijk te achterhalen welke ambtenaar de kennisgeving van de beslissing heeft uitgevoerd.

De beslissing “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*” (toegevoegd aan het administratief dossier, stuk 3) bevat voorts wel degelijk een stempel “*Dirk VAN DEN BULCK Commissaris-generaal*” en diens handtekening, alsook de datum waarop de beslissing werd getroffen.

De thans voorliggende bestreden beslissing vermeldt bijgevolg wel degelijk door wie ze werd genomen en bevat een stempel én handtekening. Dat de kopie van de bestreden beslissing, die verzoekende partij ontving bij kennisgeving van 26 juli 2022, deze stempel en handtekening niet bevat, doet hieraan geen afbreuk, noch leidt dit tot de ongeldigheid van de bestreden beslissing. De verzoeker kon immers wel degelijk kennis nemen van de beslissing “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*” met stempel en handtekening, aangezien deze beslissing zich in het administratief dossier bevindt. Het inzagerecht laat hem toe om zijn dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud.

Een eventueel gebrek in de kennisgeving heeft bovendien geen invloed op het rechtmatige karakter van de genomen beslissing zelf. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068). Er moet verder worden benadrukt dat het aangevoerde gebrek in de kennisgeving de verzoeker niet heeft verhinderd om tijdig een procedure in te leiden bij de Raad, zodat ook niet kan ingezien worden welk belang de verzoeker heeft bij dit onderdeel van het middel. De verzoeker toont niet aan dat de wijze waarop de kennisgeving van de bestreden beslissing zou zijn geschied hem enig nadeel zou hebben berokkend.

Een schending van de rechten van verdediging kan dan ook niet worden aangenomen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.7.1. De verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten uit vrees om door de taliban te worden vermoord wegens de werkzaamheden van zijn oudere broer bij de politie en omdat de verzoeker zelf er ten onrechte van werd beschuldigd korans te hebben verbrand in de moskee. In de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag als volgt samengevat:

“Uw broer T. M. was politieagent, hij werkte in het Deh Bela district van uw provincie. De taliban begon hem te bedreigen, ze wilden dat hij ontslag nam. Ze stuurden uw broer een dreigbrief en plaatsten later ook een bom aan jullie huis om hem te vermoorden. Er was wat materiële schade, maar niemand geraakte gewond. Uw broer T. M. besloot naar Kaboel te gaan om een transfer aan te vragen. Daar kwam hij om bij een grote aanslag die aan ongeveer 200 mensen het leven kostte en niet specifiek tegen hem bedoeld was. Dat gebeurde in januari 2018.

Het lichaam van T. M. werd naar jullie dorp gebracht opdat hij zou kunnen begraven worden. De moellah weigerde de ceremonie echter te voltrekken. De taliban had hem gezegd dat hij voor ambtenaren geen begrafenissen mag leiden.

In de moskee van jullie dorp bestond in de winter een rotatiesysteem om het gebouw te verwarmen. Op een avond was u aan de beurt, net voor uw vertrek legde u nog extra hout op het vuur. 's Ochtends bleek dat de

boekenkast met alle korans vuur had gevat, de boeken waren verbrand. De moellah beschuldigde u ervan de brand opzettelijk te hebben aangestoken omdat u boos was dat hij de ceremonie voor de begrafenis van uw broer niet voltrokken had. U ging later die dag schuilen in het huis van uw maternale oom. De taliban vroeg naar u op straat en aan uw huis.

Dezelfde dag nog werd uw broer D. door de taliban gevangen genomen en in elkaar geslagen. De taliban bleef hem vragen waar u was. Na bemiddeling door de dorpsouderen werd uw broer Dost vrijgelaten. Ze zeiden wel dat u aan hen moest overhandigd worden.

De dag daarna verlieten u en uw broer D. jullie dorp. Dat was in de tiende maand van 1398 (december 2019 of januari 2020). U en uw broer geraakten elkaar kwijt in Iran. Sinds u vertrokken bent is de taliban nog naar u komen vragen aan uw familie.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door de verzoeker op zich niet betwist.

3.7.2. De verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming overtuigingstukken bijgebracht. De Raad herinnert eraan dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van de neergelegde stukken behoort tot zijn soevereine appreciatiebevoegdheid. De commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, mogen de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

In deze wordt vooreerst benadrukt dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (administratief dossier, map landeninformatie, COI Focus “Afghanistan – corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021). De verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Gelet op wat voorafgaat, kan aan de neergelegde Afghaanse documenten, met name aan de taskara’s van de verzoeker, zijn broer T. M. en zijn moeder (administratief dossier, map documenten, stukken 1 en 2), aan de op het CGVS neergelegde dreigbrief (administratief dossier, map documenten, stuk 5) en brief van N. M. (administratief dossier, map documenten, stuk 5), aan de op het CGVS neergelegde kiezerskaarten van de verzoeker en zijn broer T. M., en aan de bij de aanvullende nota gevoegde brieven van en aan de dorpsoudsten (aanvullende nota 5 maart 2024, stukken 1 en 2) maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht.

Wat betreft de foto’s die door de verzoeker werden neergelegd (administratief dossier, map documenten, stuk 3) en de stukken in verband met de tewerkstelling en dood van zijn broer T. M. (administratief dossier, map documenten, stuk 6, 7 en 8), stelt de Raad vast dat op basis van deze foto’s niet kan worden opgemaakt of verzoekers broer T. M., voorafgaand aan zijn dood bij een aanslag in Kabul, omwille van zijn tewerkstelling bij de politie door de taliban werd geviseerd in de door de verzoeker geschetste omstandigheden. Evenmin houden deze foto’s enig verband met verzoekers verklaarde brand in de moskee waarvan hij door de taliban zou zijn beschuldigd. De foto’s en documenten van T. M. kunnen hoogstens aannemelijk maken dat verzoekers broer voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten, met name de lokale politie (ALP), heeft gewerkt, dat hij heeft gestudeerd en dat hij in januari 2018 is omgekomen bij een grote aanslag te Kabul. Verder blijkt uit de neergelegde foto’s enkel dat de verzoeker in Afghanistan heeft geleefd en dat hij aldaar een brede familie heeft. Zij vertonen echter geen band met verzoekers verklaarde problemen met de taliban. Deze foto’s volstaan dan ook niet om in hoofde van de verzoeker zelf een gegronde vrees voor vervolging te kunnen vaststellen. De vrees voor vervolging (of reëel risico op ernstige schade) dient immers *in concreto* en op geïndividualiseerde wijze te worden aangetoond.

De op het CGVS neergelegde vaccinatiekaart bewijst voorts op geen enkele manier de door hem naar voor gebrachte problemen met de taliban.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door de verzoeker neergelegde documenten: “De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande

vaststellingen. U legt verschillende documenten en foto's neer die betrekking hebben op uw broer T. M., zijn werk als politieagent en zijn overlijden. Het werk en overlijden van uw broer staan niet onmiddellijk ter discussie. U kan echter niet aantonen dat u reeds onder de negatieve aandacht van de taliban stond omwille van het werk van uw broer, voor noch na de aanslag in Kaboel waarbij hij om het leven zou zijn gekomen. U brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat u bij terugkeer naar Afghanistan, jaren nadat uw broer omkwam in die aanslag, plots wel zou worden gevisieerd door de taliban. U legt ook foto's neer van uw andere familieleden. Die foto's staan op zich los van uw asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de inhoud van de USB-drive, waar beelden opstaan van uw familie en uw school. Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient opgemerkt te worden dat de brief getekend is door Mawlawi Haibatullah Akhundzada, de hoogste leider van heel de taliban. Dat hij een brief zou tekenen die bedoeld is voor een lokale politieagent is weinig geloofwaardig. De brief die uw oom liet opmaken in het districtshuis werden hier(na) besproken. (...) Uw verklaringen vallen ook niet te rijmen met het document dat uw oom N. A. liet opmaken in het districtshuis. In het document staat dat uw broer T. M. problemen had met de taliban omwille van zijn werk als politieagent. Hij kwam te overlijden bij een aanslag in Kaboel. Na die problemen is de taliban toch uw broer D. M. komen meenemen, ze sloegen hem en stelden hem vragen over u. Ook u vertelt dat uw broer D. M. werd meegenomen, geslagen en ondervraagd over u door de taliban. Dit allemaal echter als gevolg van de brand in de moskee, niet van de problemen van uw andere broer T. M. (CGVS I, p. 17, punt 205). Over de brand in de moskee staat er niets in onderhavig document, hetgeen zeer opmerkelijk is. Bovendien staat er in het document dat ú met behulp van de dorpsouderen werd vrijgelaten door de taliban. Wat weinig steek houdt gezien u nooit opgepakt bent geweest, het was uw broer D. M. die na bemiddeling door de dorpsouderen werd vrijgelaten (CGVS I, p. 17, punt 205). De inhoud van dit document, dat u zelf neerlegt ter staving van uw verzoek, ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate." Deze motieven worden door verzoeker niet ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De bij de aanvullende nota voorgelegde brieven aan en van de dorpsoudsten van Sorma, met vertalingen (aanvullende nota 5 maart 2024, stukken 1 en 2), hebben, zoals hoger reeds werd uiteengezet, sowieso slechts een beperkte bewijswaarde omdat zij in de praktijk eenvoudig kunnen worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Deze bewijswaarde wordt *in casu* nog verder ondergraven door het feit dat het slechts om kopieën gaat, die door knip- en plakwerk nog gemakkelijker te vervalsen zijn. Daarnaast dateren deze documenten van respectievelijk 23 november 2021 en 16 december 2021. De verzoeker licht op geen enkele wijze toe waarom hij deze stukken niet eerder had kunnen bijbrengen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek. De verzoeker heeft deze stukken pas gevoegd bij een aanvullende nota van 5 maart 2024. Nochtans gaat het om documenten die dateren van ruimschoots voor het nemen van de bestreden beslissing. In het voorliggende verzoekschrift van 10 augustus 2022 wordt ook op geen enkele wijze gewag gemaakt van het bestaan van deze stukken. Bovendien stemt de inhoud van deze brieven niet overeen met verzoekers eigen verklaringen. De verzoeker verklaarde immers dat de moskee zelf niet was beschadigd (NPO 2, p. 8 en p. 10) en dat enkel de courtyan, de gordijn, de vloer, de boekenkast, en de korans in de boekenkast waren verbrand (NPO 1, p. 16-17 en p. 23), terwijl de brief van de dorpsouderen vermeldt dat de moskee was verwoest. In deze brief wordt tevens gesteld dat de tegenstanders van de regering in de ochtend van de brand kwamen vragen wie de moskee in brand had gestoken en dat de imam toen aangaf dat het de verzoeker was geweest. Ook wordt in deze brief gesteld dat de imam de begrafenis van verzoekers broer T. M. niet wou uitvoeren. Tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds op het CGVS heeft de verzoeker echter steeds verklaard dat het de moellah was die hem als schuldige aanwees en die eerder reeds had geweigerd om de begrafenis van zijn broer T. M. te doen (NPO 2, p. 8). Ook in zijn eerste verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoeker gesteld dat de moellah hem aanwees als schuldige, dit omdat hij aan de verzoeker had geweigerd om de begrafenis van zijn broer te doen (administratief dossier, stuk 7). Het is bovendien zeer merkwaardig dat in de beide brieven wordt gesteld dat de verzoeker beschuldigd wordt van het in brand steken van de moskee zonder meer, terwijl de verzoeker steeds heeft benadrukt dat hij wordt beschuldigd van het verbranden van de korans, een bijzonder zware misdaad die ook door de gewone dorpelingen zal worden bestraft met steniging (NPO 2, p. 9). Van het verbranden van de korans is echter geen spoor terug te vinden in de brieven aan en van de dorpsoudsten. Ook wat de bom aan de poort van het huis betreft, komt de inhoud van de bij de aanvullende nota voorgelegde documenten niet overeen met verzoekers verklaringen. De brief van de dorpsouderen (aanvullende nota 5 maart 2024, stuk 2) vermeldt immers dat er een bom werd geplaatst bij de deur van het huis van de verzoeker zelf, terwijl de verzoeker steeds heeft verklaard dat de bom bij zijn ouderlijk huis werd gelegd met zijn broer T. M. als doelwit. Om al deze redenen samen kan aan de bij de aanvullende nota van 5 maart 2024 gevoegde stukken 1 en 2 (brieven van een aan de dorpsouderen) geen bewijswaarde worden toegekend.

De bij de aanvullende nota gevoegde verklaringen van een aantal personen die reeds geruime tijd in België verblijven (aanvullende nota 5 maart 2024, stuk 3), zijn loutere verklaringen op eer die, gelet op de summiere en zeer gelijklopende inhoud van de vijf verklaringen van vijf verschillende personen, een gesolliciteerd karakter vertonen. Deze personen verklaren allen uit het dorp van de verzoeker afkomstig te zijn en ervan op

de hoogte te zijn dat de verzoeker werd beschuldigd van het in brand steken van de moskee en dat hij hierdoor wordt bedreigd door de taliban. Met loutere verklaringen op eer van personen die op het moment van de feiten niet in Afghanistan, maar in België waren, wordt niet aangetoond dat deze of gene feiten daadwerkelijk plaatsvonden. Bovendien is de inhoud van de verklaringen summier en zeer algemeen en wordt ook niet onderbouwd op basis van welke objectieve gegevens deze verklaringen zijn gesteund, nu deze personen zelf in België verblijven. Aan deze verklaringen kan bijgevolg geen enkele objectieve bewijswaarde worden gehecht.

De documenten omtrent verzoekers leven in België (aanvullende nota 8 maart 2024, stukken 1 tot en met 10), hebben geen betrekking op zijn asielrelaas, maar geven een beeld van zijn bezigheden in België. Deze kunnen eventueel van belang zijn of kunnen een ondersteunende waarde hebben bij het beoordelen van de eventuele verwestering van de verzoeker en zullen dus bij dit onderdeel worden onderzocht.

De door de verzoeker neergelegde documenten vermogen bijgevolg op zich geen gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Hoewel de verzoeker een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De Raad zal daarom verder nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijkt geven van een gegronde vrees voor vervolging. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

3.7.3. De commissaris-generaal heeft middels de bestreden beslissing geoordeeld dat de door de verzoeker geuite vrees voor vervolging niet aannemelijk wordt gemaakt aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban. De verzoeker heeft verklaard dat deze problemen enerzijds voortvloeien uit een reeds lange tijd aanslepende bedreiging door de taliban omwille van het werk van zijn oudere broer T. M. en anderzijds omdat de taliban de verzoeker ervan hebben beschuldigd van het verbranden van korans in de moskee van zijn dorp.

In verband met de problemen omwille van de tewerkstelling van T. M. wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de problemen die uw broer T. M. kende omwille van zijn job als politieagent niet kunnen overtuigen.

Zo beweert u dat er een bomaanslag heeft plaatsgevonden bij jullie thuis, maar slaagt u er niet in dat aannemelijk te maken. U legt namelijk wisselende verklaringen af over dat incident. Uw broer werkte in een ander district en kwam zo'n 4 à 5 keer per jaar naar huis (CGVS I, p. 17-18, punt 215-218). U verklaart, wat het bomincident betreft, eerst dat uw broer waarschijnlijk door de taliban gespot werd toen hij die avond thuis kwam, die nacht plaatsten ze een bom aan jullie huis. U bevestigt dat de bom geplaatst werd om uw broer te vermoorden (CGVS I, p. 18, punt 223-227). Gevraagd waarom de taliban, die in het dorp aanwezig is (CGVS I, p. 18, punt 220-222), niet gewoon naar uw huis zou komen om uw broer neer te schieten, stelt u: “Het was de lokale taliban van het dorp. De andere taliban wist er niets van. En zelfs als deze taliban 100% zeker wisten dat mijn broer thuis was, dan zouden ze achter hem aankomen (CGVS I, p. 18, punt 228).” Gevraagd het onderscheid tussen de twee soorten taliban die u noemt uit te leggen, biedt uw antwoordt weinig duidelijkheid: “Er was taliban in elk dorp, ook in het mijne. Als ze een gevecht wilden doen, herenigden ze zich en kwamen ze allemaal samen. Ze zetten de bom, maar ze wisten niet of mijn broer thuis was of niet. Als ze het wisten, dat mijn broer er was, hadden ze de taliban geïnformeerd (CGVS I, p. 18, punt 229).” Het is, in het licht van uw bovenstaande verklaringen, merkwaardig dat u nu plots stelt dat de taliban niet wist of uw broer thuis was, stelt u dat ze achter jullie aan zaten en jullie pijn willen doen (CGVS I, p. 19, punt 230). Nogmaals hetzelfde gevraagd beweert u zelfs dat het de taliban niet kan schelen wie er door de bom omkomt, het kan even goed een toevallige passant zijn (CGVS I, p. 19, punt 233). Als u daarna nogmaals gevraagd wordt om welke reden de bom geplaatst werd en wie het doelwit was, antwoordt u telkens naast de kwestie (CGVS I, p. 19, punt 235-237). Ook tijdens uw tweede gehoor bent u niet eenduidig. U stelt eerst dat de bom aan jullie huis voor uw broer geplaatst werd (CGVS II, p. 5, punt 35). Gevraagd hoe de taliban weet wie er precies zal omkomen door de bom, stelt u dat ze jullie “op een of andere manier” wilden raken en dat ze misschien wisten dat uw broer vaak op donderdagavond naar huis kwam. Dus hebben ze een aanslag voorbereid in de

veronderstelling dat uw broer naar huis zou komen (CGVS II, p. 5, punt 40). Er dient te worden geconcludeerd dat u er niet in slaagt duidelijke en eenduidige verklaringen af te leggen over dit incident. U verklaart afwisselend dat specifiek uw broer dan wel "eender wie" het doelwit van de aanslag was en legt ook tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet weten van de taliban dat uw broer wel degelijk thuis is.

Voorts kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij de handelwijze van de taliban zoals die kan worden opgemerkt uit uw verklaringen. Zo sturen zij een dreigbrief waarin staat dat als uw broer niet stopt met zijn job en zichzelf aangeeft aan de taliban, hij en heel zijn familie de doodstraf zullen krijgen. Een zeer ernstige en concrete bedreiging aan het adres van uw broer en jullie familie dus. Dat zij vervolgens een bom plaatsen die enkel wat materiële schade berokkende is maar weinig aannemelijk. De taliban heeft decennia aan ervaring opgedaan in hun meedogenloze strijd tegen hun vijanden waarbij zij veelvuldig complexe aanslagen pleegden tegen hoge profielen van de regering en de Afghaanse strijdkrachten. Dat zij uw broer en heel jullie familie, die in het talibanrijke Khogyani woonden, de doodstraf wilden geven maar om dit doel te bereiken een verkeerd geplaatste en getimede bom zouden gebruiken, die slechts wat materiële schade berokkende, is weinig aannemelijk. Dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij sindsdien nog iets hebben geprobeerd om jullie te raken, tot uw broer om het leven kwamen bij een ongerelateerde aanslag, doet alleen maar verder vragen oproepen. De dreigbrief is immers gedateerd op 18 juni 2017. Uw broer is omgekomen op 27 januari 2018 (document Forensic Service).

Bovendien is het ook het opmerken waard dat er in uw dorp zo'n 20 à 25 mensen voor de politie werkten (CGVS II, p. 4, punt 29). Een behoorlijk groot aantal in een dorp van 300 à 350 inwoners (CGVS II, p. 3, punt 13). Gevraagd of zij allemaal hetzelfde soort problemen als uw broer kenden, specifiek ging het om de bomaanslag bij jullie thuis, verklaart u eerst dat zij allemaal dat soort problemen kenden (CGVS II, p. 5, punt 41). Gevraagd uit te leggen komt u echter niet verder dan te stellen dat er geld en materiaal gevraagd werd aan hun families. Als de agenten in kwestie zelf in kwestie gepakt zouden worden zouden ze vermoord worden (CGVS II, p. 5, punt 42). Uiteindelijk stelt u dat er nooit politieagenten uit het dorp vermoord zijn (CGVS II, p. 6, punt 44). U slaagt er aldus bezwaarlijk in geloofwaardig te maken dat elke politieagent uit uw dorp op dezelfde ernstige manier als uw broer bedreigd werd, hetgeen vragen doet rijzen. Dat uit zo veel agenten enkel uw broer op een dergelijke manier geïdoleerd zou worden komt niet overtuigend over.

Ten slotte is het merkwaardig dat uw broer T. M. een transfer aanvraag naar jullie district. Naar verluidt om dichterbij huis te zijn en zijn familie vaker te kunnen zien. Erop gewezen dat de lokale taliban uw broer omwille van zijn job viseert en er zelfs een bom bij jullie thuis werd geplaatst om hem te vermoorden, wordt u gevraagd waarom uw broer niet naar het dorp zou willen terugkeren. U stelt dat hij ver weg was en het voor hem moeilijk was om naar huis te komen. U voegt toe dat hij niet in het dorp maar in het district wilde komen werken, om zijn familie vaak te kunnen zien (CGVS I, p. 19-20, punt 242-247). Gezien de problemen die uw broer kende met de (lokale) taliban is het zeer opvallend dat hij niet dichterbij huis zou willen komen werken om zijn familie vaker te zien. Die vaststelling roept vragen op."

De in de bestreden beslissing opgenomen motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent, alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waarin hij echter niet slaagt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoeker tijdens zijn opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS nooit melding heeft gemaakt van enige actuele dan wel in het verleden meegemaakte angstpsychose. Een dergelijke psychische aandoening blijkt evenmin uit het voorgelegde attest van de psycholoog (aanvullende nota 5 maart 2024, stuk 4). De verzoeker kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat de verweerder rekening diende te houden met de angstpsychose die hij ervaarde. De Raad verwijst hieromtrent voorts naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 3.4. De vaststellingen van de commissaris-generaal worden op geen enkele wijze onderuit gehaald door de loutere bewering dat de verzoeker bij zijn persoonlijk onderhoud of eerder nog tijdens zijn verblijf in Afghanistan een angstpsychose doormaakte.

De verzoeker brengt ook voor het overige geen dienstige elementen aan, die de hierboven geciteerde beoordeling aan het wankelen kunnen brengen. De verzoeker blijft in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden relaas, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het opnieuw gissen naar de beweegredenen van de taliban bij het plaatsen van de bom, zonder echter concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

De verzoeker brengt op zich niets in tegen de vaststelling dat hij afwisselend verklaarde dat specifiek zijn broer dan wel eender wie het doelwit van de aanslag was en dat hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de kwestie of de taliban al dan niet wisten dat zijn broer thuis was. Thans stelt de verzoeker dat hij niet wist wat de bedoelingen waren van de taliban en dat hij vermoedt dat ze wisten dat zijn broer thuis was, doch dat hij daarover geen zekere verklaringen kon geven. Hiermee kan de verzoeker de vastgestelde ongerijmdheden in zijn verklaringen echter niet ombuigen. Zo verklaarde de verzoeker eerst dat zijn broer waarschijnlijk door de taliban werd gespot toen hij thuis kwam en dat ze daarna een bom zetten aan hun poort, dat deze bom specifiek werd geplaatst om zijn broer te vermoorden (NPO 1, p. 18) om vervolgens, geconfronteerd met de vraag waarom de taliban dan niet gewoon naar het huis zouden komen om zijn broer dood te schieten, te stellen dat ze de bom plaatsten maar niet wisten of zijn broer thuis was, en als ze het hadden geweten, dat ze dan de taliban hadden geïnformeerd (NPO 1, p. 18). Daarna werd weer aan de verzoeker gevraagd waarom men de bom zou plaatsen als de taliban niet wisten of zijn broer thuis was, waarop de verzoeker geheel ontwijkend antwoordde dat ze altijd achter hen aan zaten en hen altijd wilden pijn doen (NPO, p. 19). Nogmaals hetzelfde gevraagd, geeft de verzoeker dan weer aan dat het de taliban niet kan schelen wie er door de bom omkomt en dat het even goed een toevallige passant kan zijn (NPO 1, p. 19), om daarna telkens geheel naast de kwestie te antwoorden op de herhaalde vraag om welke reden de bom werd geplaatst en wie het doelwit was. Zo werd aan de verzoeker gevraagd wie het doelwit was van de bom en wie zij moest ombrengen, en gaf de verzoeker enkel aan dat het goed was dat niemand dood ging. Op de vraag naar de redenen voor het plaatsen van de bom, antwoordde de verzoeker louter dat ze zijn broer altijd probeerden te vangen, mee te nemen en te vermoorden (NPO 1, p. 19). Ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud was de verzoeker niet eenduidig in zijn verklaringen. De Raad verwijst hieromtrent naar de vaststellingen in de bestreden beslissing, die door de verzoeker op zich niet worden betwist, met name: *“Hij stelt eerst dat de bom aan jullie huis voor uw broer geplaatst werd (CGVS II, p. 5, punt 35). Gevraagd hoe de taliban weet wie er precies zal omkomen door de bom, stelt u dat ze jullie “op een of andere manier” wilden raken en dat ze misschien wisten dat uw broer vaak op donderdagavond naar huis kwam. Dus hebben ze een aanslag voorbereid in de veronderstelling dat uw broer naar huis zou komen (CGVS II, p. 5, punt 40).”*

Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal ook bij in zijn vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat de taliban, die eerst een dreigbrief sturen waarin staat dat verzoekers broer en heel zijn familie de doodstraf zullen krijgen als hij niet stopt met zijn job bij de politie en zichzelf niet aangeeft aan de taliban, om vervolgens een slecht in elkaar geknutselde en slecht getimede bom te plaatsen aan de poort van het huis van de familie en daarna niets meer te ondernemen tegen verzoekers broer of zijn familie totdat en nadat zijn broer bij een aanslag in Kabul om het leven kwam, tezamen met nog 200 andere personen. Opnieuw spuit de verzoeker hieromtrent enkel maar meer mist waar hij thans stelt dat het misschien enkel de bedoeling was om te intimideren en dat het misschien om een plaatselijk taliban-initiatief ging van een misschien niet zo onderlegd taliban-bommenmaker. De vastgestelde ongerijmdheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden worden hierdoor niet weerlegd.

Ook de neergelegde dreigbrief zelf roept ernstige vragen op. Zo werd deze ondertekend door Mawlawi Haibatullah Akhundzada zelf, de hoogste leider van de taliban. Het is weinig geloofwaardig dat hij een brief zou tekenen die bedoeld is voor een lokale politieagent. Dit nog los van het gegeven dat dergelijke dreigbrieven in de praktijk vaak vervalsingen betreffen (zie *supra*).

Daarnaast valt het ook niet te begrijpen dat verzoekers broer, na de bomplaatsing toen hij thuis was bij zijn familie en na de dreigbrief vanwege de taliban, zou hebben gevraagd om hem te transfereren naar het districtshuis om zo dicht bij zijn familie te kunnen zijn. Indien de bedreiging van de taliban werkelijk ernstig was, dan valt niet in te zien waarom verzoekers broer hemzelf en zijn familie dermate in het gevaar zou brengen door dicht bij huis te gaan werken louter omdat hij zijn familie dan meer zou kunnen zien (NPO 1, p. 20). Deze vaststelling doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Dat verzoekers broer later omkwam bij een grote aanslag in Kabul, wordt door de verweerder niet betwist. Dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoeker geen gewag heeft gemaakt van acties van de taliban na het tevergeefs plaatsen van de bom. Verder blijkt het, en wordt het door de verzoeker ook niet weerlegd, dat de aanslag in Kabul niet gerelateerd was aan de tewerkstelling van zijn broer en de daaruit voortvloeiende dreigementen vanwege de taliban. De verzoeker verklaarde met name dat het ging om een grote aanslag met een autobom aan het ministerie van binnenlandse zaken waarbij ongeveer 200 personen omkwamen (NPO 1, p. 16 en p. 19).

Tot slot brengt de verzoeker niets in tegen de volgende pertinente vaststellingen: *“Bovendien is het ook het opmerken waard dat er in uw dorp zo'n 20 à 25 mensen voor de politie werkten (CGVS II, p. 4, punt 29). Een behoorlijk groot aantal in een dorp van 300 à 350 inwoners (CGVS II, p. 3, punt 13). Gevraagd of zij allemaal hetzelfde soort problemen als uw broer kenden, specifiek ging het om de bomaanslag bij jullie thuis, verklaart u eerst dat zij allemaal dat soort problemen kenden (CGVS II, p. 5, punt 41). Gevraagd uit te leggen komt u echter niet verder dan te stellen dat er geld en materiaal gevraagd werd aan hun families. Als de agenten in*

kwestie zelf in kwestie gepakt zouden worden zouden ze vermoord worden (CGVS II, p. 5, punt 42). Uiteindelijk stelt u dat er nooit politieagenten uit het dorp vermoord zijn (CGVS II, p. 6, punt 44). U slaagt er aldus bezwaarlijk in geloofwaardig te maken dat elke politieagent uit uw dorp op dezelfde ernstige manier als uw broer bedreigd werd, hetgeen vragen doet rijzen. Dat uit zo veel agenten enkel uw broer op een dergelijke manier gevisieerd zou worden komt niet overtuigend over.

De Raad merkt inzake de verklaarde vrees voor vervolging omwille van de werkzaamheden van verzoekers broer bij de politie nog op dat uit de beschikbare landeninformatie, waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten (zie o.a. EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, p. 56-65; EUAA-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, p. 45- 48 en EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Een individualiseringsvereiste blijft echter van toepassing. Het is aan de verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn familiebanden met personen die werkzaam waren bij de lokale politie wordt of zal worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op hetgeen voorafgaat, slaagt de verzoeker er niet in zulk risico *in concreto* aannemelijk te maken.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoeker de pertinente overwegingen in de bestreden beslissing aangaande de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn broer bij de politie, die door de Raad worden overgenomen, niet aan het wankelen brengt of hier een ander licht op werpt. De Raad kan de commissaris-generaal volledig bijtreden waar wordt vastgesteld dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan door de taliban werd bedreigd omwille van de tewerkstelling van zijn broer of dat hij om deze reden, bij terugkeer, alsnog in het vizier van de taliban dreigt te komen. Dat de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zou hebben voor de taliban omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn broer, is niet aannemelijk gemaakt.

De verzoeker heeft tevens verklaard dat hij vreest te zullen vermoord door de taliban omdat ze hem verdenken van koranverbranding. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Ten tweede, wat betreft de brand die plaatsvond in de moskee, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen daarover ook niet aannemelijk zijn.

Zo is het opmerkelijk dat u op de ochtend van de brand zelf naar de moskee geweest bent en er meteen door de moellah aangeduid werd als de dader, maar u er zomaar en zonder meer kon vertrekken. U verklaarde eerder dat de brand een grote gebeurtenis was in het dorp en iedereen naar u op zoek was na de beschuldigingen van de moellah (CGVS II, p. 9, punt 78-79). Het verbranden van de koran is een schandelijke daad, de taliban zou u daar ter plaatse voor vermoorden (CGVS I, p. 21, punt 264), zelfs de gewone inwoners van het dorp zouden u gestenigd hebben mocht u in hun handen gevallen zijn, zo beweert u (CGVS II, p. 8-9, punt 73-74). Wanneer u later vertelt dat u zelf naar de moskee geweest bent op de ochtend van de brand en de moellah u er in het bijzijn van 10 à 15 mensen (CGVS II, p. 10, punt 98) heeft aangeduid als de brandstichter, wordt u gevraagd waarom u dan niet daar ter plaatse opgepakt werd. U stelt dat er op dat moment enkel mensen van het dorp waren en zij niet konden concluderen of u effectief de dader was (CGVS II, p. 10, punt 96-97). Nochtans had u gesproken over een rotatiesysteem voor het verwarmen van de moskee in de winter en was het die nacht uw beurt geweest (CGVS I, p. 16, punt 203), wat vermoedelijk door de dorpsgenoten geweten was. U had eerder gesteld dat er taliban in uw dorp is (CGVS I, p. 18, punt 220-221) en zelfs dat de meeste mensen op de een of andere manier betrokken waren bij de taliban (CGVS II, p. 4, punt 34). Dat u in de hierboven geschetste context, in de aanwezigheid van andere dorpsgenoten die iemand die de koran verbrandt zouden stenigen en die bijna allemaal betrokken zijn bij de taliban, rechtstreeks door de moellah aangeduid wordt als schuldige van de brand en niet tegen gehouden wordt, is heel opmerkelijk.

Voorts legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over waar u na de beschuldiging van de moellah naartoe ging. U verklaart eerst dat u naar het huis van uw oom ging van zodra u wist dat men u beschuldigde (CGVS II, p. 8, punt 67). Later verklaart u echter dat u na de gebeurtenissen aan de moskee eerst naar huis bent geweest. Toen u daar vertelde aan uw moeder wat er gebeurd was, droeg ze u op naar uw oom te gaan (CGVS II, p. 12, punt 108). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.

Ook over hoe de brand geblust werd legt u inconsistente verklaringen af. Eerst verklaart u dat de brand geblust werd door de mensen die daar als eerste toekwamen die ochtend, later beweert u dat de brand vanzelf uitdoofde (CGVS II, p. 12, punt 111 en 115). Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Het is ook merkwaardig dat men u niet in het huis van oom is komen zoeken. U vluchtte eerst naar uw eigen huis (cf. supra), dat in dezelfde straat als de moskee ligt (CGVS I, p. 14, punt 180), maar ging uiteindelijk schuilen in het huis van uw oom. Ook zijn huis lijkt in de buurt van de moskee te zijn (CGVS I, p. 22, punt 273-274). U stelt dat de taliban u die dag aan het zoeken was om u te vermoorden. Gevraagd waarom ze u niet in het huis van uw oom zijn komen zoeken, stelt u aanvankelijk tot twee keer toe dat ze niet wisten dat u daar was (CGVS I, p. 22, punt 276-282). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud krijgt u dezelfde vraag. Dat de taliban u bij uw oom thuis, in de buurt, zou komen zoeken lijkt logisch. U verklaart dat ze u overal gezocht hebben, maar god u beschermd heeft, daarom kwam de taliban u niet bij uw oom zoeken (CGVS II, p. 8-9, punt 70 en 80). Een uitleg die vanzelfsprekend niet kan overtuigen.

Het is ook vreemd dat u niet weet of de schade aan de moskee ooit hersteld werd (CGVS I, p. 23, punt 288 en CGVS II, p. 10, punt 93). U hebt sinds uw vertrek nochtans contact gehad met vrienden en familie. Met vrienden sprak u over algemene dingen, over het dorp (CGVS I, p. 6-7, punt 64-72). Het is toch eerder vreemd dat een eventuele herstelling van de schade aan de moskee, de directe aanleiding van uw vertrek, niet ter sprake is gekomen.

Uw verklaringen vallen ook niet te rijmen met het document dat uw oom N. A. liet opmaken in het districtshuis. In het document staat dat uw broer T. M. problemen had met de taliban omwille van zijn werk als politieagent. Hij kwam te overlijden bij een aanslag in Kaboel. Na die problemen is de taliban toch uw broer D. M. komen meenemen, ze sloegen hem en stelden hem vragen over u. Ook u vertelt dat uw broer D. M. werd meegenomen, geslagen en ondervraagd over u door de taliban. Dit allemaal echter als gevolg van de brand in de moskee, niet van de problemen van uw andere broer T. M. (CGVS I, p. 17, punt 205). Over de brand in de moskee staat er niets in onderhavig document, hetgeen zeer opmerkelijk is. Bovendien staat er in het document dat u met behulp van de dorpsouderen werd vrijgelaten door de taliban. Wat weinig steek houdt gezien u nooit opgepakt bent geweest, het was uw broer D. M. die na bemiddeling door de dorpsouderen werd vrijgelaten (CGVS I, p. 17, punt 205). De inhoud van dit document, dat u zelf neerlegt ter staving van uw verzoek, ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat het vreemd is dat u op de DVZ verklaarde dat u zich in de moskee bevond toen een er daar een brand ontstond (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat de brand 's nachts ontstond, nadat u hout op het vuur had gelegd. 's Ochtends pas werd u op de hoogte gebracht van de brand (CGVS I, p. 16-17, punt 203-204)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van verzoekers vluchtrelaas en zijn pertinent, alsook draagkrachtig.

Door wederom vaagweg te verwijzen naar de traumatische ervaringen die hij meemaakte en door louter te beweren dat het geen echte tegenstrijdigheden betreft en dat er een verkeerd beeld wordt geschapen door het uiteenrafelen van de gebeurtenissen, weerlegt de verzoeker de hierboven weergegeven vaststellingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, niet. Hetzelfde geldt waar de verzoeker eenvoudigweg en zonder enige concrete verduidelijking poneert dat "beweerde zaken als feiten worden voorgesteld" terwijl het eerder toevalligheden zijn waar hij niets mee te maken heeft. Verzoekers kritiek is op dit punt al te vaag en niet op de concrete vaststellingen van de verweerder toegespitst.

De verzoeker komt daarnaast ook niet verder dan de ene versie van zijn verklaringen omtrent de chronologie van de gebeurtenissen te bevestigen, waar hij de verklaarde gebeurtenissen als volgt plaatst: "met een rotatiebeurt wordt er gezorgd voor het verwarmen van de moskee; verzoeker had daartoe het nodige gedaan (blijkbaar door een toevalligheid was er brand ontstaan); verzoeker ging zoals gewoonlijk ter plaatse er waren al een aantal mensen aanwezig (de brand was grotendeels zelf uitgedoofd en men was enkel nog aan het nablussen); de moellah wees verzoeker als verantwoordelijke aan vermits hij die nacht voor het verwarmen instond; er ontstond tumult waarbij met beschuldigende vinger naar verzoeker werd gewezen (ernstig feitelijkheden zijnde het verbranden van de koran); verzoeker is onmiddellijk naar huis gegaan waar zijn moeder hem zij naar zijn oom te gaan; er werd door de anderen in het dorp krikkras naar hem gezocht; door een gelukkig toeval werd het huis van zijn oom niet gecontroleerd; verzoeker is kunnen vluchten". De Raad benadrukt in dit verband dat het bevestigen van een afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van andere afgelegde verklaringen geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing op pertinente wijze vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken of te herstellen.

Nog daargelaten het geheel van ongerijmde en tegenstrijdige verklaringen die de verzoeker aflegde omtrent de problemen die ontstonden naar aanleiding van de brand in de moskee, die geheel kunnen worden bijgetreden, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal ook van oordeel dat het niet geloofwaardig voorkomt dat de verzoeker, wanneer hij op de ochtend van de brand in de moskee in het bijzijn van een 10 à 15 dorpsgenoten (die volgens de verklaringen van de verzoeker bijna allemaal banden hadden met de taliban) door de moellah werd aangeduid als degene die de korans in brand heeft gestoken, zomaar kan

wegkomen uit de moskee zonder ter plekke te worden tegengehouden. Verzoekers verklaring, dat er op dat moment enkel mensen van het dorp waren en zij niet konden concluderen of hij effectief de dader was, kan niet overtuigen aangezien de verzoeker ter plekke door de moellah als schuldige werd aangewezen en het geweten was dat de verzoeker 's nachts had ingestaan voor het verwarmen van de moskee.

Het is tevens geheel onaannemelijk dat de taliban in de volgende uren bij de verzoeker thuis en her en der op straat op zoek gingen naar de verzoeker, en ze hem toch niet gingen zoeken in het huis van zijn oom dat erg dichtbij zijn eigen huis én de moskee was gelegen (NPO 1, p. 22). De verzoeker kan hiervoor geen enkele plausibele verklaring bieden. Dit alles klemt des te meer, gelet op de zeer ernstige beschuldiging aan verzoekers adres, met name de koranverbranding. De verzoeker heeft zelf verklaard dat dergelijk ernstige misdaad ook de dorpingen ertoe zou aanzetten om hem te stenigen (NPO 2, p. 9), nog los van de reactie van de taliban. Er is geen enkele reden denkbaar waarom de taliban de verzoeker niet bij zijn in het dorp gekende oom zouden gaan zoeken. De ongeloofwaardigheid van de verklaarde beschuldigingen door de taliban wordt nog verder kracht bij gezet door de nieuwe brieven die de verzoeker bij zijn aanvullende nota van 5 maart 2024 heeft gevoegd. Deze stukken (aanvullende nota 5 maart 2024, stukken 1 en 2) hebben, zoals hoger reeds werd uiteengezet, sowieso slechts een beperkte bewijswaarde omdat zij in de praktijk eenvoudig kunnen worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Deze bewijswaarde wordt *in casu* nog verder ondergraven door het feit dat het slechts om kopieën gaat, die door knip- en plakwerk nog gemakkelijker te vervalsen zijn. Daarnaast dateren deze documenten van respectievelijk 23 november 2021 en 16 december 2021. De verzoeker licht op geen enkele wijze toe waarom hij deze stukken niet eerder had kunnen bijbrengen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek. De verzoeker heeft deze stukken pas gevoegd bij een aanvullende nota van 5 maart 2024. Nochtans gaat het om documenten die dateren van ruimschoots voor het nemen van de bestreden beslissing. In het voorliggende verzoekschrift van 10 augustus 2022 wordt ook op geen enkele wijze gewag gemaakt van het bestaan van deze stukken. Bovendien stemt de inhoud van deze brieven niet overeen met verzoekers eigen verklaringen. De verzoeker verklaarde immers dat de moskee zelf niet was beschadigd (NPO 2, p. 8 en p. 10) en dat enkel de courtyan, de gordijn, de vloer, de boekenkast, en de korans in de boekenkast waren verbrand (NPO 1, p. 16-17 en p. 23), terwijl de brief van de dorpsouderen vermeldt dat de moskee was verwoest. In deze brief wordt tevens gesteld dat de tegenstanders van de regering in de ochtend van de brand kwamen vragen wie de moskee in brand had gestoken en dat de imam toen aangaf dat het de verzoeker was geweest. Ook wordt in deze brief gesteld dat de imam de begrafenis van verzoekers broer T. M. niet wou uitvoeren. Tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds op het CGVS heeft de verzoeker echter steeds verklaard dat het de moellah was die hem als schuldige aanwees en die eerder reeds had geweigerd om de begrafenis van zijn broer T. M. te doen (NPO 2, p. 8). Ook in zijn eerste verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoeker gesteld dat de moellah hem aanwees als schuldige, dit omdat hij aan de verzoeker had geweigerd om de begrafenis van zijn broer te doen (administratief dossier, stuk 7). Het is bovendien zeer merkwaardig dat in de beide brieven wordt gesteld dat de verzoeker beschuldigd wordt van het in brand steken van de moskee zonder meer, terwijl de verzoeker steeds heeft benadrukt dat hij wordt beschuldigd van het verbranden van de korans, een bijzonder zware misdaad die ook door de gewone dorpingen zal worden bestraft met steniging (NPO 2, p. 9). Van het verbranden van de korans is echter geen spoor terug te vinden in de brieven aan en van de dorpsoudsten.

Met zijn loutere bewering dat de brief, die zijn oom door het districtshuis liet opstellen, wel degelijk over zijn broer D. M. gaat, weerlegt de verzoeker de volgende vaststellingen niet: *“uw verklaringen vallen ook niet te rijmen met het document dat uw oom N. A. liet opmaken in het districtshuis. In het document staat dat uw broer T. M. problemen had met de taliban omwille van zijn werk als politieagent. Hij kwam te overlijden bij een aanslag in Kaboel. Na die problemen is de taliban toch uw broer D. M. komen meenemen, ze sloegen hem en stelden hem vragen over u. Ook u vertelt dat uw broer D. M. werd meegenomen, geslagen en ondervraagd over u door de taliban. Dit allemaal echter als gevolg van de brand in de moskee, niet van de problemen van uw andere broer T. M. (CGVS I, p. 17, punt 205). Over de brand in de moskee staat er niets in onderhavig document, hetgeen zeer opmerkelijk is. Bovendien staat er in het document dat ú met behulp van de dorpsouderen werd vrijgelaten door de taliban. Wat weinig steek houdt gezien u nooit opgepakt bent geweest, het was uw broer D. M. die na bemiddeling door de dorpsouderen werd vrijgelaten (CGVS I, p. 17, punt 205). De inhoud van dit document, dat u zelf neerlegt ter staving van uw verzoek, ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.”* De Raad stelt vast dat deze vaststellingen wel degelijk steun vinden in het administratief dossier, waarin dit stuk en een vertaling ervan zich bevinden (administratief dossier, map documenten, stuk 4). Hieruit blijkt dat er inderdaad niet wordt gesproken over de beschuldigingen na de brand in de moskee, noch over het feit dat verzoekers broer D. M. naar aanleiding van deze brand en bij een zoektocht naar de verzoeker zelf door de taliban zou zijn gevangen genomen. Aan de andere kant wordt er wel degelijk gemeld dat de verzoeker zelf door de taliban zou zijn vrijgelaten. De verzoeker brengt niets concreets bij dat de hierboven geciteerde vaststellingen zou kunnen weerleggen.

Het betoeg van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en

betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Mede gelet op hetgeen voorafgaat, volstaat dit alles om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij persoonlijk door de taliban met de dood wordt bedreigd op verdenking van brandstichting in de moskee en verbranding van de korans.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaarde problemen met de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn broer T. M. en omwille van de brand in de moskee, kan evenmin blijken dat de verzoeker omwille van deze problemen alsnog onder de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen (zie ook *infra*).

Waar de verzoeker ter terechtzitting vaagweg aangeeft dat zijn neef intussen werd erkend in België, wordt dit op geen enkele wijze concreet aangetoond. De verzoeker stelt dat zijn neef werkte voor de beveiliging van de president, doch hij laat na om te verduidelijken hoe het profiel van zijn neef een weerslag zou kunnen hebben op zijn persoonlijke situatie bij terugkeer naar Afghanistan. Dat verzoekers neef intussen werd erkend als vluchteling, is bovendien niet meer dan een loutere bewering. De verzoeker maakt hiermee dan ook geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk.

De vage bewering in het enig middel dat de verzoeker vernam dat de taliban van zijn familie gronden trachtten te verwerven met het oog op het verder uitbouwen van de moskee en dat hierbij een tegenstribbelende neef werd ontvoerd en vermoord, volstaat evenmin om een actuele vrees voor vervolging in hoofde van de verzoeker aan te tonen. Een vrees voor vervolging dient immers steeds geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Met zijn bijzonder vage en niet op zijn individuele situatie betrokken betoog, dat pas voor het eerst in het verzoekschrift wordt naar voor gebracht en dat door geen enkel concreet gegeven wordt ondersteund, slaagt de verzoeker hierin niet.

Gelet op zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van de voorgehouden maar ongelooftwaardig bevonden problemen met de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoeker.

3.7.4. De verzoeker voert in de aanvullende nota van 8 maart 2024 aan dat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische

politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’- en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘hudud’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de

MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie scheidt hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot stening en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8

December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of

niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In weerwil van het ter terechtzitting naar voor gebrachte betoog van de raadvrouw van verzoeker dat er onvoldoende beschikbare bronnen zijn inzake de recente situatie van terugkeerders uit het Westen, moet worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

De verzoeker geeft in zijn aanvullende nota van 8 maart 2024 aan dat hij zich sinds zijn aankomst in België in juni 2020 op ingrijpende wijze heeft geconformeerd aan een westerse liberale levensstijl. Hij verduidelijkt dat hij de lessen Nederlands heeft gevolgd, dat hij sinds 2021 werkt tot algehele tevredenheid. Hieromtrent worden bij de aanvullende nota een aantal stavingstukken gevoegd (aanvullende nota 8 maart 2024, stukken 1 tot en met 10, zoals beschreven onder punt 3.2.). De verzoeker meent dat op basis van deze elementen aangenomen kan worden dat hij zich intussen fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft eigen gemaakt die raken aan zijn identiteit en morele integriteit. Hierdoor zal hij in geval van terugkeer als verwesterd worden beschouwd en de aanpassing aan de westerse waarden en cultuur zullen het hem bijzonder moeilijk zo niet onmogelijk maken om zich opnieuw aan te passen aan de normen en waarden die actueel de Afghaanse samenleving na de machtsovername door de taliban kenmerken. Alles wijst er volgens de verzoeker op dat hij met zijn profiel onder de aandacht van de taliban komt omwille van een (toegedichte en werkelijke) verwestering waardoor hij zal blootgesteld worden aan een wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing (waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen en moord).

De Raad benadrukt dat het louter hebben verbleven en/of een tewerkstelling in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengen, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan de verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van

waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviseerd/vervolgd.

Het louter verwijzen naar (de stukken omtrent) verzoekers tewerkstelling en opleidingen (lessen Nederlands, een inburgeringscursus), die gunstig en naar ieders tevredenheid verlopen, en de aanvraag tot homologatie van het Afghaanse diploma middelbaar onderwijs, en de vage beweringen dat de verzoeker zich volledig heeft geconformeerd aan de westerse liberale levensstijl en dat hij zich de westerse maatschappelijke normen en waarden dermate eigen heeft gemaakt dat zij raken aan zijn identiteit en morele integriteit, volstaan niet. De verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoeker is een volwassen man die verklaart te zijn geboren op 7 augustus 1998 en wiens vormende jaren zich aldus in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen verliet de verzoeker Afghanistan rond de jaarwisseling van 1999-2000. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was de verzoeker bijgevolg minstens 21 jaar oud. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de verzoeker, die geboren en getogen is in Afghanistan, er zijn vormende jaren heeft doorgebracht in een regio waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren (NPO 1, p. 18-19). Het kan niet zo maar kan worden aangenomen dat de verzoeker zich tijdens zijn verblijf in België bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. De verzoeker moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoekers familie (moeder, ooms en tantes, jongere broer F.) en echtgenote zich nog steeds in hun dorp in Afghanistan bevinden, dat de verzoeker via Whatsapp nog contact heeft met zijn moeder en via Facebook Messenger ook regelmatig nog contact heeft met twee vrienden die nog steeds in Afghanistan verblijven (NPO 1, p 6-7). De verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie en vrienden in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf en activiteiten in België sinds juli 2020, maakt de verzoeker nog niet concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. De verzoeker komt niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoeker brengt geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het feit dat hij hier heeft gewerkt en daarbij wordt geapprecieerd als werknemer en door het louter volgen van lessen Nederlands en een inburgeringscursus, bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden en evenmin dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als zijnde een ongelovige en/of besmet door westerse waarden zal worden beschouwd.

Dat de verzoeker in België is tewerkgesteld en één van de landstalen heeft geleerd, toont hoogstens aan dat de verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij tracht te voorzien in zijn levensonderhoud, wat lovenswaardig is, maar, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Op grond hiervan kan, op zichzelf genomen, bijgevolg nog niet worden aangenomen dat de verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. De verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf alhier op de consequenties bij terugkeer naar Afghanistan.

Verder maakt de verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich reeds aanleiding zou geven tot daden van vervolging. De verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in België.

De Raad besluit dat door de verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in België dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.8.2. Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

De verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

3.8.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de NRF en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het Noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepikt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en van 30 Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en

Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadige incidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Te dezen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van de verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit wordt door verzoeker niet concreet weerlegd door in het verzoekschrift te verwijzen naar de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 en de EUAA *Country Focus Afghanistan* van januari 2022.

De verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Er dient echter te worden opgemerkt dat de verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Buiten de elementen die verzoeker heeft aangevoerd in het kader van zijn individueel vluchtrelaas en die niet aannemelijk werden bevonden, voert de verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan waaruit kan blijken dat hij als burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Waar de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting, in repliek op de aanvullende nota van de verweerder, verwijst naar 's Raads arrest nr. 297 075 van 14 november 2023, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien wordt niet *in concreto* aangetoond dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan. De Raad wijst er bovendien nog op dat, zo weze herhaald, de commissaris-generaal bij zijn aanvullende nota de landeninformatie wel degelijk heeft geactualiseerd.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen waarvan de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting het belang benadrukt, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verweerder, mede via aanvullende nota van 5 maart 2024, voorgelegde objectieve landeninformatie. De twee filmpjes die de verzoeker ter terechtzitting laat afspelen op zijn smartphone, laten niet toe hier anders over te oordelen. Het gaat om twee filmpjes die zouden aantonen dat de actuele situatie in Afghanistan moeilijk en gevaarlijk is en waarvan er één volgens de verzoeker afkomstig is van TikTok en een ander hem werd doorgestuurd door zijn neef. Uit deze filmpjes kan echter niet worden afgeleid wanneer en waar de beelden precies werden genomen. Waar er beelden worden getoond van een aantal lichamen in een greppel, merkt de Raad op dat nergens uit blijkt dat het om recente beelden gaat en dat ook niet blijkt dat het gaat om beelden uit Afghanistan. Evenmin blijkt hieruit de context van de feiten, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat het gaat om een daad van willekeurig geweld. Bovendien wordt het niet betwist dat er nog sporadisch doden vallen bij aanslagen, zoals hoger beschreven. Dit doet echter geen afbreuk aan de vastgestelde algemene daling van het willekeurig geweld in heel Afghanistan. De verzoeker brengt zodoende geen informatie bij die van die aard is dat hij een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

In zoverre de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting aanhaalt dat de informatie van verweerder, zoals aangehaald in de door verweerder overgemaakte aanvullende nota, nog steeds niet actueel is en dat uit de meest recente informatie blijkt dat sommige veiligheidsincidenten nog toenemen, wordt niet concreet aangetoond dat de informatie waarop de voormelde analyse is gestoeld niet correct, niet afdoende, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. De Raad merkt op dat de

berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad onderstreept dat de verweerder een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie heeft aangeleverd waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoekers advocaat laat uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de actuele veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Gelet op het voormelde toont de verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.8.4. De Raad besluit dat de verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op het CGVS tot tweemaal toe uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn opeenvolgende persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Het aangevoerde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.10. Waar de verzoeker in het *petitum* van het verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE